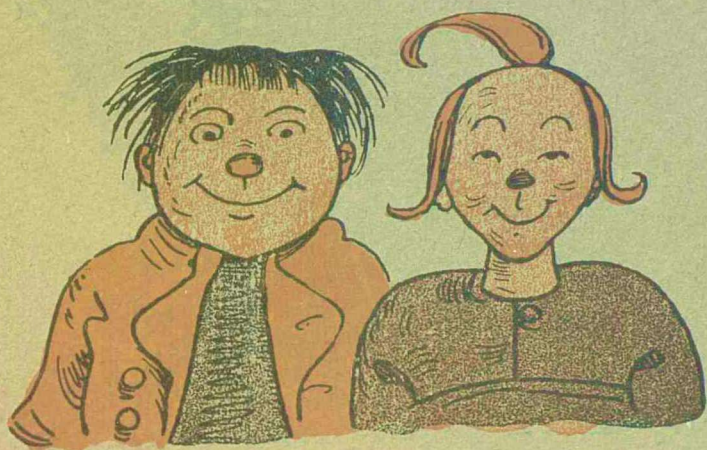

73526

MAKS i MOJIC

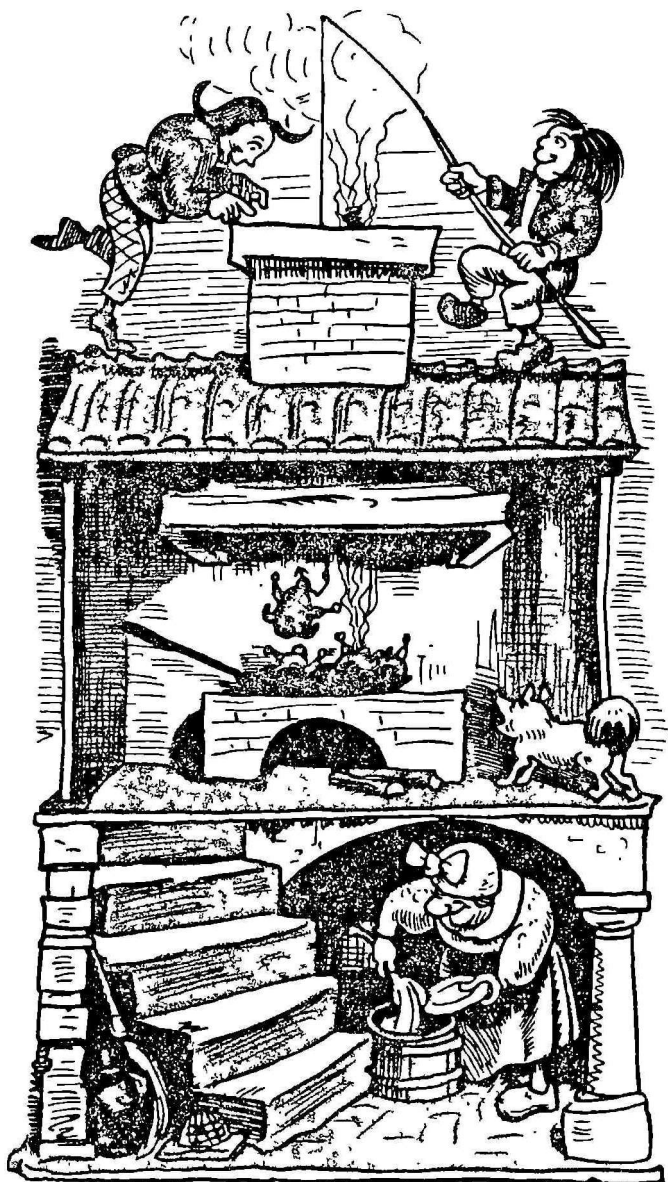
SEDAM VRAGOLIJA
100 SLIKA

NAKLADA VEREŠIĆ DRUGOVI ZAGREB

MAKS I MORIC

SEDAM ŠALA I MAGAREŠTINA DVAJU TEPČETA.

NJEMAČKI NAPISAO : WILHELM BUSCH.

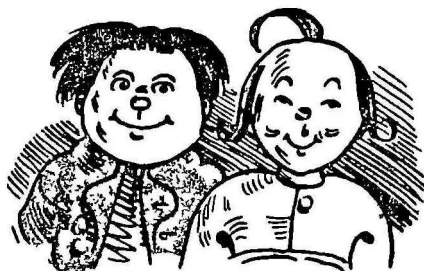

HRVATSKO IZDANJE PRIREDILO :

„NAKLADNO PODUZEĆE VEREŠ I DRUGOVI“ - ZAGREB.

Tko su Maks i Moric?

Baš zločeste djece ima,
Dosadila što su svima,
Al najgora i opaka,
Ova su vam dva dječaka.

Prvi, koji Maks se zove
Uvijek pravi psine nove
Ali Moric, drugo lice —
Od njeg nema gore ptice!
Oni mjesto da se uče,
I kod svoje da su kuće,
Uvijek svemu ti se smiju,
Iz sveg' prave komediju.
Bila psina makar kaka,
Njima izvest, stvar je laka.
— Ljude srdit, dražit pseta,
Kakva za njih to je šteta?
Voće krasti preko plota,
Za njih nije to sramota.
Ugodnije mnogo to je,
No u crkvu ići što je.

Il u školi čitav dan,
Bit na klupu prikovan.
— Ali jao, kuku lele!
Treba čut, što ljudi vele,
Što na koncu sve je bilo,
Sa Moricom što se zbito!
A i Maksić, prefriganac,
Bit će kažnjen, nevaljanac.
— No o svemu tomu više
U knjizi vam ovoj piše.

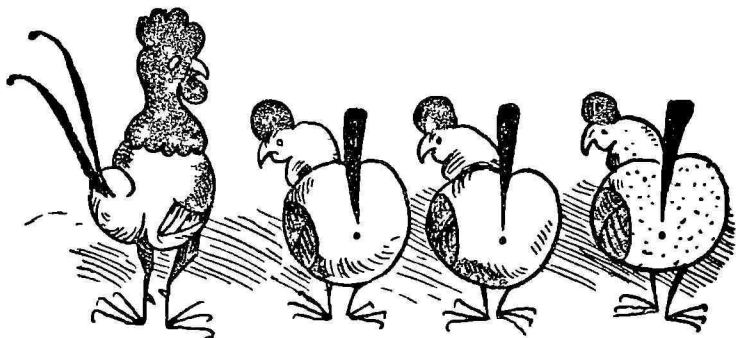

Prva šala.

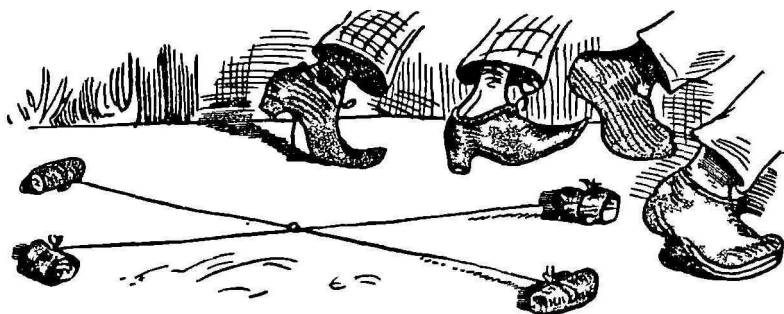
Mnogi baš se čovjek muči
S kokošma u svojoj kući,
Jerbo često treba jaje,
Koje koka njemu daje,
A i tečna, kad i kada,
Pečenka se jede rada.
No ne samo bijelo jaje,
Već i perje koka daje;
Za jastuke i perine,
Od zle da nas čuva zime.

Ovo vam je kuma Nada
Koja koke ima rada

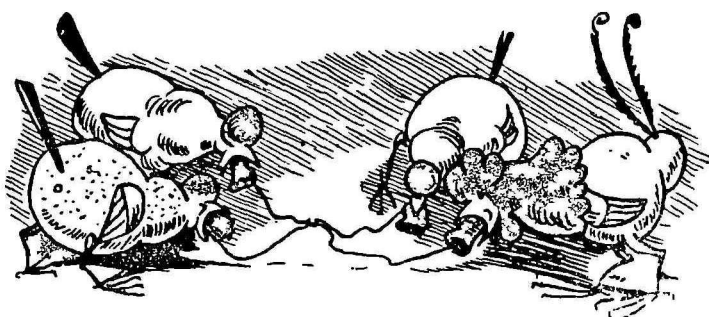
Imala je koke tri
Sa kokotom četiri.
— Maks i Moric to su znali
I šalu su spremat stali:
Sasvim tiho, ko dva vrepca,
Donesli su po dva hljebca
Razrezali ih na dvoje
Četir' dijela izišlo je

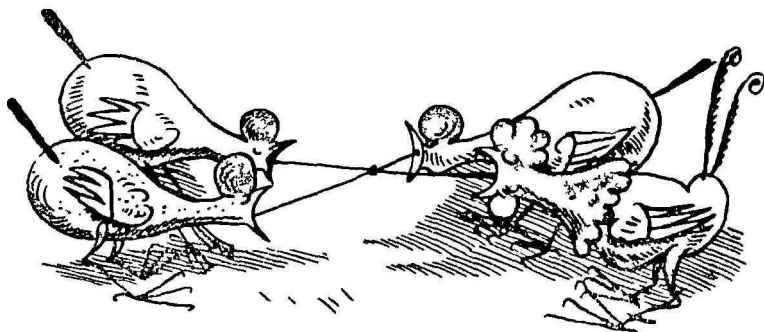
Povezali ih na niti,
Za svaku će komad biti.
I postave te parade
Na dvorište kume Nade.

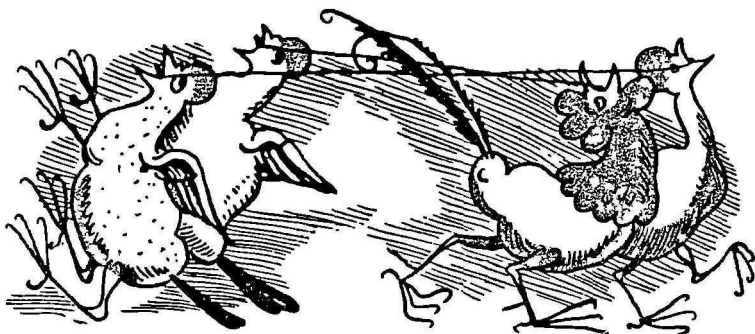
Kokot jedva kad to spazi,
Od čuda jezičac splazi
Kukurikne tako jako,
Koke da su čule lako.
Sve su hitro dotrčale
I spazile hljebce male.

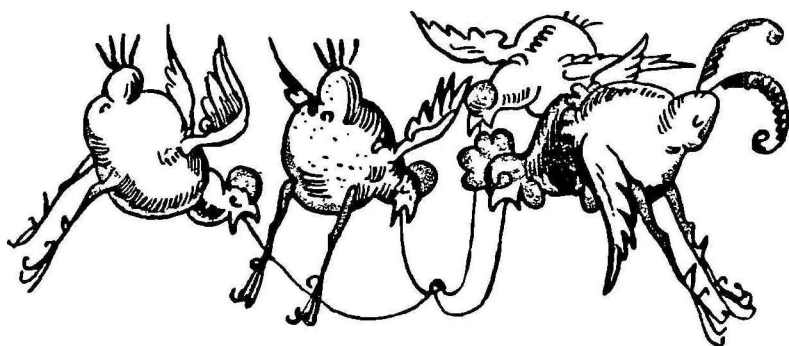
Kokot, koke, jen, dva, tri
Hljebce su pozobali.
Svaka po komadić jedan
Koncem što je bio svezan.

Ali kad su vidle što je,
Bilo kasno i već zlo je.

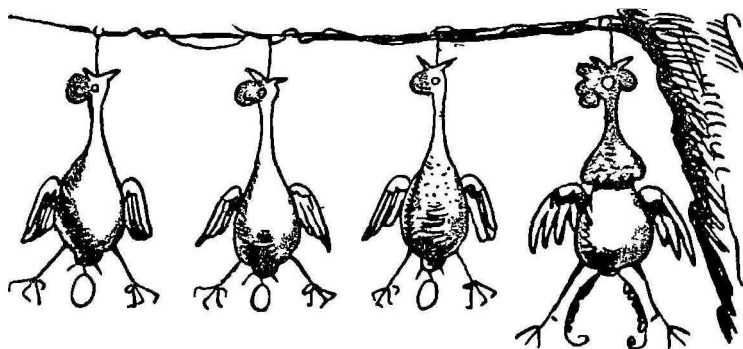
U nesreći svojoj tude,
Natežu se kao lude

Lete uzduž i popreko,
Ko da hoće, da ih peku,

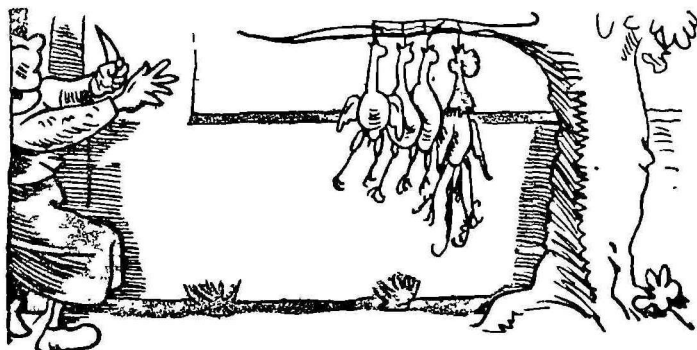
Dok na koncu sve na granu
Na suhu se plesti stanu.
Vrat im bio sve je tanji,
I glas tanak, sve to tanji.

Još po jaje svaka snese,
I život im smrt odnese. —

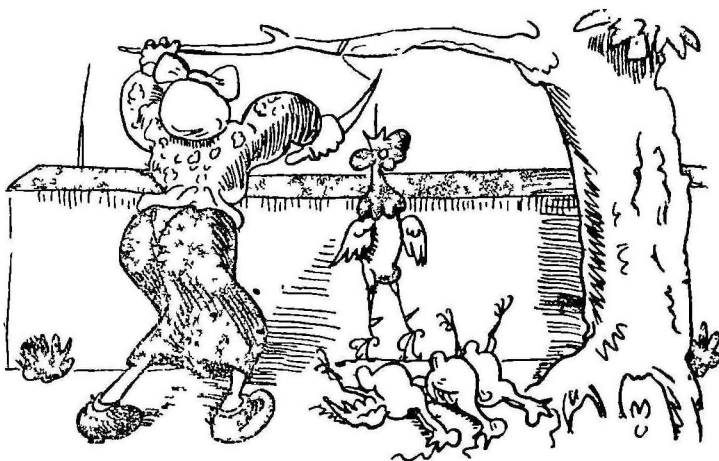
Do kreveta kume Nade
Čule su se te parade

Hitro kuma na dvor skoči,
Kad sve spazi, stisne oči.

Strašna žalost ju obuze,
Na oči joj navru suze.
„Moje koke, moje male,
„Zašto ste nastradale?
„Moja radost, moja dika,
„Visi ovdje — grozna slika!“

Silno tužna kuma Nada,
Uzela je nož svoj sada
Te je konce rezat stala,
Koke redom poskidala.

Sad još spusti suzu vruću,
I povрати se u kuću.

Prva šala vam je tu,
Druga odmah slijedi nju.

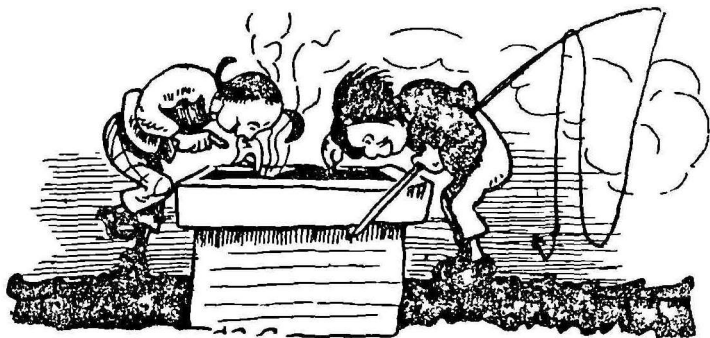
Druga šala.

Kad se dobra kuma Nada
Naplakala svoga jada,
Razmišljat je ona stala,
Kuda koke da bi dala.
Dok na koncu se ne sjeti,
Da bi bilo bez pameti,
Drage koke ne ispeći
I kokota, hoću reći.
— Teške suze su se lile
Koke gole kad su bile

Postavljene sve na peći
Kraj njih kokot ponajveći,
Drage koke, kako slavno
Šetale su još nedavno.
Vrt je njima carstvo bio
Vrući pijesak nad sve mio
I pod trešnjom, nasred sjene
Kad bi spale koke njene!

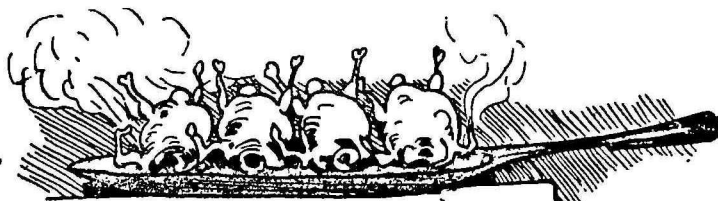

Gorko plače kuma Nada
Kraj nje stoji Hektor sada.
Maks i Moric to su znali
Te se na krov penjat stali.

Dimnjakom na koke luču
Srču miris, paru vruću

Vide koke sve bez glave,
Postavljene nasred tave
Kako tečno cvrče, šume,
Usta im se slinom pune.

Baš s tanjurom u to sada
Uputi se kuma Nada
U svoj podrum k banji masti,
K tom izvoru njene slasti,
Jerbo kuma svoju bradu
Često masti vrlo rado.

— U to vrijeme al na krovu
Sprema joj se čudo novo,
Moric, tepče nad tepcima,
Udicu taj sobom ima.
Tek zakvači i potegne
S tave koka već pobjegne.
Pazi Moric! Maks dovikne,
S tave druga već iznikne
Zakvači se još i treća,
S kokotom ga služi sreća.
— Sve to gleda Hektor pas,
I zalaje u sav glas,

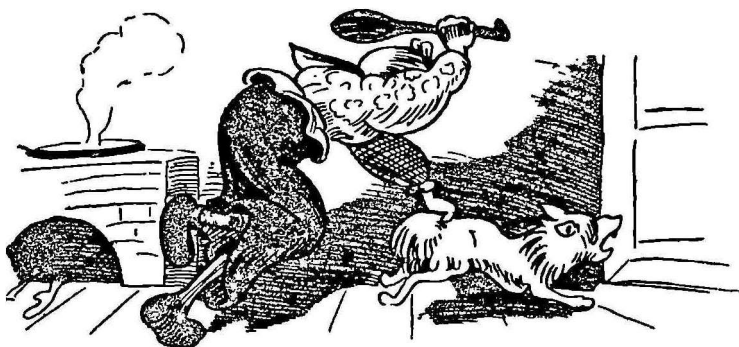
Ali već je bilo kasno
Vidjela je kuma jasno;
Ognjište je prazno bilo,
Kumi se je zamaglilo.

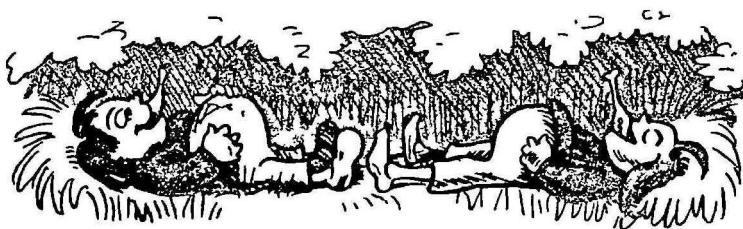
Koka nigdje, nigdje nema!“
„Hektor!“ prva riječ je njena

„Ajme Hektor zvijer gadna
Što kraj tebe jesam jadna!
Ali čekaj, dat ću tebi,
Da ti krao više ne bi!“

Žlicom stade njega tući
I baš čvrsto za rep vući.
Gorko cvili Hektor pas,
Jer kriv nije ni za vlas.

Maks i Moric pak u hladu,
Na slatki se odmor dadu.
Pojeli su koke sve
Osim batka, noge dvije.

Druga vam je šala tu,
Treća odmah slijedi nju.

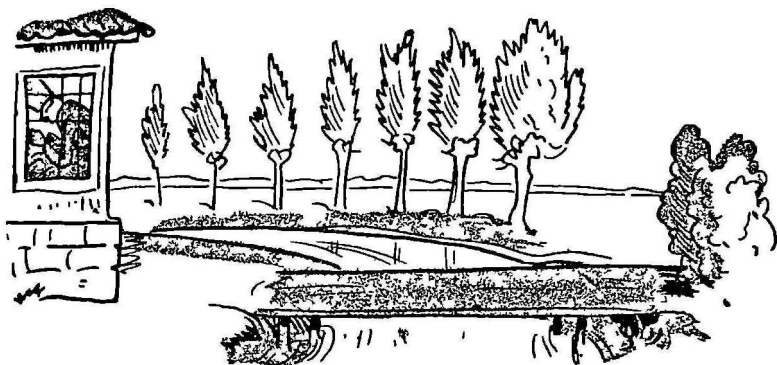

Treća šala.

U selu je svatko znao
Za krojača, koj se zvao
Majstor Iglič, ime koje
Cijelo selo poznalo je.

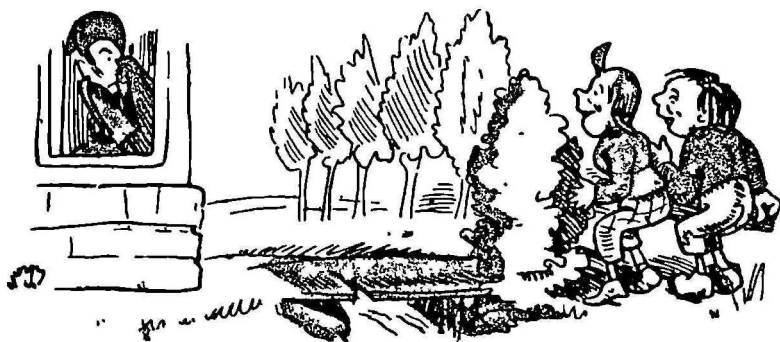
Topli prsluk, a i hlače
Krojio je Iglič pače
Gumb prišiti on je mogo,
Hoćeš jedan, ili mnogo,
Kada god bi tko što htio
Svakomu je rado šio.
Sve je majstor Iglič znao,
Kad na poso bi se dao
Krojačija zanat mio
Igličev je vazda bio
Zato ga je cijelo selo
Prijateljem imat htjelo.
— Maks i Moric ga jedini,
Htjeli vidjet u ljutini

Majstorove pokraj kuće
Potočića vali buče
Daska preko vode tud,
Pružala je svakom put

Maks i Moric jedno jutro
Pilili su pilom hitro
Ciga — caga! ko po ulju
Pili pila daski škulju
Kad gotovo to je bilo,
Iz grmlja se smijat čulo:

„Iglić majstor, mek, mek, mek,
Pojeo ti štakor špek!“

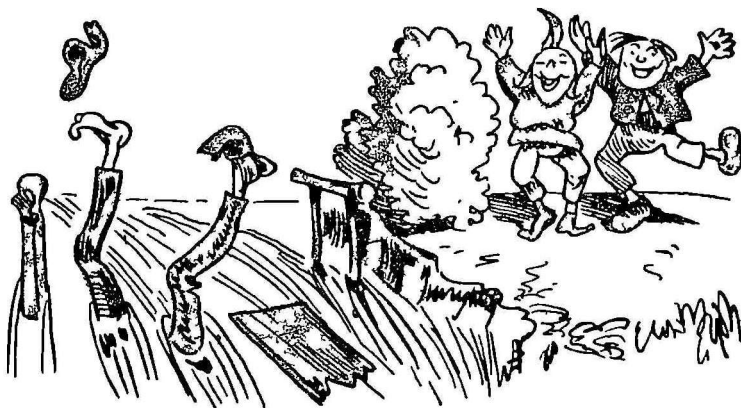
— Iglić znao sve podnijeti
Nikad nije htio kleti,
Ali ovo kad je čuo,
Skoro se je raspuknuo

Brzo preko praga skoči
Iza grma upre oči
Od kud mek, mek! još se čuje
Ljut je Iglić poput guje

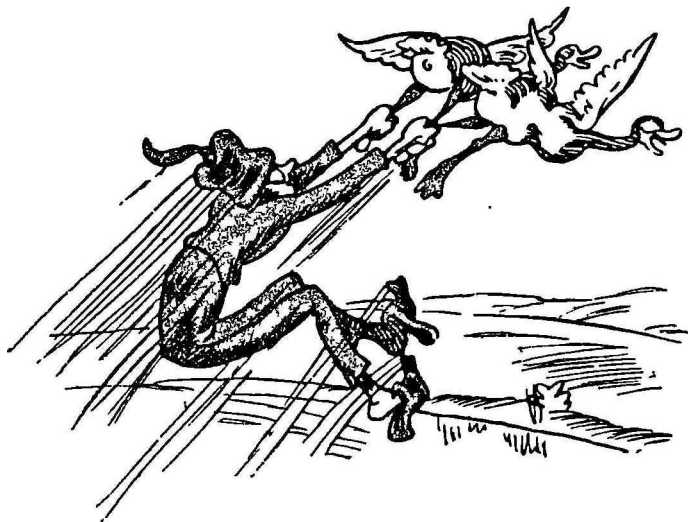
Na most skoći, da ih lovi
Krah! i most se raspolovi.

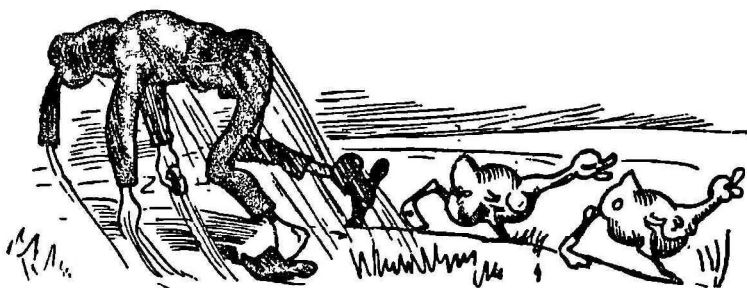
„Mek, mek! još se samo čuje,
Iglič grca vodu pljuje.

Ovo u čas kad se zbude,
Plivale su guske tude,
Smrtnim strahom baš za noge
Zgrabi Iglič guske obe,

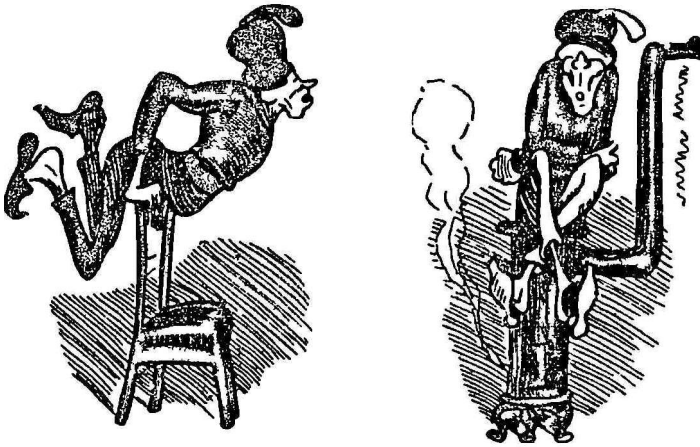
Sa guskama on u ruci
Umakao je smrtnoj mucu

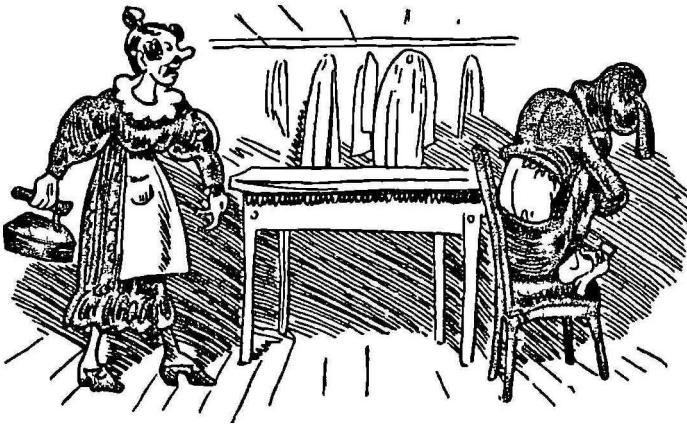
Mokar ipak sav je bio,
Vode sav se ponapio.

Grdna bol ti njega muči
U crijevi mu voda buči.

Trbuh puknut mu je htjeo,
Iglić jesti nije smjeo.

Zato njegvu ženu hvala,
Mora ići ne baš mala
Gladilicom vrućom koja
Pegla trbuh sve do znoja
Za pol ure dobro bilo
Sve, što se je pokvarilo.

— Kad dočulo to je selo,
Cijelo bilo je veselo.
Radostan je svatko bio,
Iglič što je ozdravio.

Treća vam je šala tu
Dok četvrta slijedi nju.

Četvrta šala.

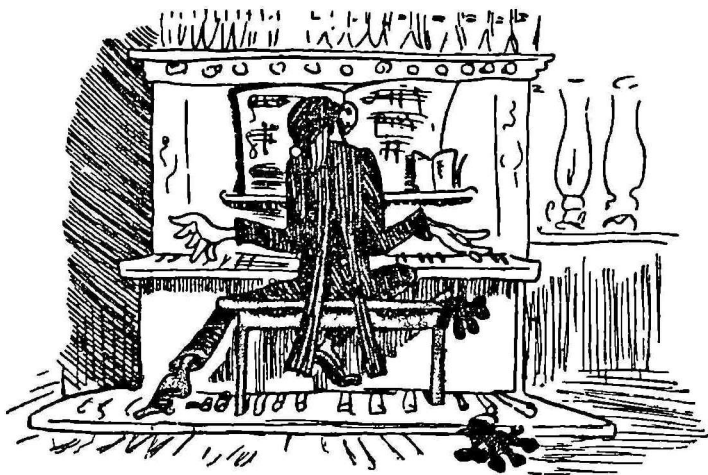
Dobro vele ljudi stari,
Za nauku tko ne mari,
Nikad ne će sretan biti
Svak će njega prevariti
Zato čovjek svak se muči.
Bilo štogod da nauči.
Početnica, kako znamo,

Premalo je ona samo,
Malo čitat tko nauči,
S knjigom uvijek taj se muči.
A računat tko ne znade
Taj se lako prodat dade
Pisat ako ne ćeš znati,
Svatko će te slijepcem zvati
Uvijek Spužvić, stari učo,
Tako djecu je naučo.

— Maks i Moric radi toga
Mrzili ga do zla boga,
Jer tko samo šale pravi
Djak taj nikad nije pravi
Volio je učo duhan,
Pa ma bio taj baš kuhan.
Ali čujte' dragi ljudi,
Tko rad toga da ga kudi!
Tko se gnjavi, muči, guši,
Mora malko da zapuši.
— Maks i Moric djeca zlobna,
Zloči svakoj su podobna,
Mislit oni baš su stali,
Ne bi l' uču namazali

Naljutit ga s lulom lako
Ili drugom šalom kako.
— Kad je došo blagdan jedan,
I učitelj taj naš vrijedan,
Za orgulje kad je sjeo
Po tipkama s prsti pleo

Maks i Moric, zli mališi
Zavukli se kao miši
U stan uče, nasred kule,
Gdje su našli njegve lule.

Iz torbaka barut vade,
U lulu ga njegvu sade.
A sad bježi brzo kući
Jer već učo zvoni s ključí,

Taj događaj kad se zbio
Crkvu učo zatvorio

S notama se vraća kući,
Čaj gdje čeka njega vrući.
Brzo hoda tečno kiše,
Čaj i lula mu miriše.

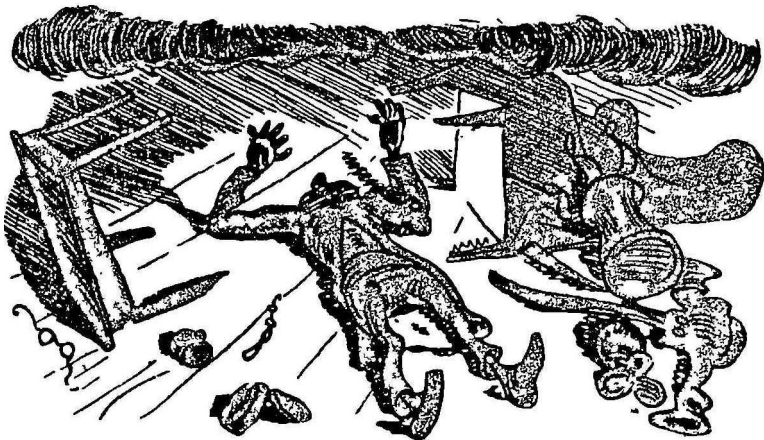
Kad čaj vrući on je pio
Lulu si je pripalio,
Sjeo se je pokraj peći
Zadovoljno dim dimeći.

Bum! zaori nasred sobe,
U zrak lete noge obe;
Samovar po stropu lupa,
Naslonjač je pun već rupa
Duvankesu, a ni peć,
Raspoznati nije već.
Sve uz bljesak se razleti,
Svemu kriv je duhan kleti,

Kad već dima nije bilo,
Kada sve se rasčistilo
Ležao je Spužvić jadan
Nasred sobe, bolju svladan.

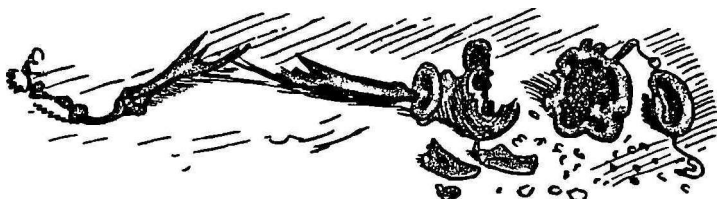

Glavno da je živ još bio
Makar sav se ispržio

Noge, ruke, lice cijelo,
Nije više bilo bijelo,
Oprži se nos mu plavi,
I sva kosa još na glavi.
Tko će djecu sad da uči,
Za ušesa njih povući?
Tko će znanost širit sada,
Nakon ljutog ovog jada?

Iz čega će ućo pušit,
Zašto duhan on će sušit,
Kad ni zašto lula nije
Ućo za njom suze lije.

On će ipak da ozdravi,
Al tko lulu da popravi!?

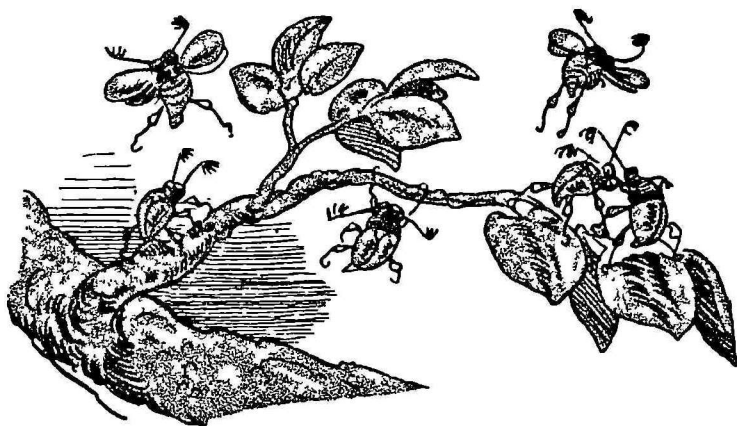
Četvrta je šala tu,
Peta odmah slijedi nju,

Peta šala.

Imaš li od roda svoga
Jednog strica rodjenoga,
Valja da si sladak, mio,
Da se nebi zamjerio.
— „Dobro jutro!“ jutrom kaži,
„Možda stric moj štogod traži?“
Donesi mu što on treba:
Lulu, kavu, krišku hljeba. —
Ako li ga grize buha,
Il mu na nos sjela muha,
Na noge ti hitro skoči,
Da si stricu na pomoći. —

Ako uslijed malo kiše,
Žestoko tvoj stric zakiše,
Čedno reci: „Pomoz bog,
Bože čuvaj strica mog!“
Ako dodje kasno kući,
Lijepo ti ga moraš svući,
Na glavu mu kapu nabi,
Toplo stricu bilo da bi
Jednom riječi, vazda gledi,
Da se stric tvoj ne najedi.
— Maks i Moric, dva tepčeta,
Zadirkuju guske, pseta,
Od njih može sasvim lako,
Stric doživjet šalu kaku.
Na to misle oni samo,
Mi odavna to već znamo.
— Svatko pozna gamad onu,
Štono hruštom svi ju zovu,

Koj po drvu brsti, šeta,
Od kojeg nam sama šteta

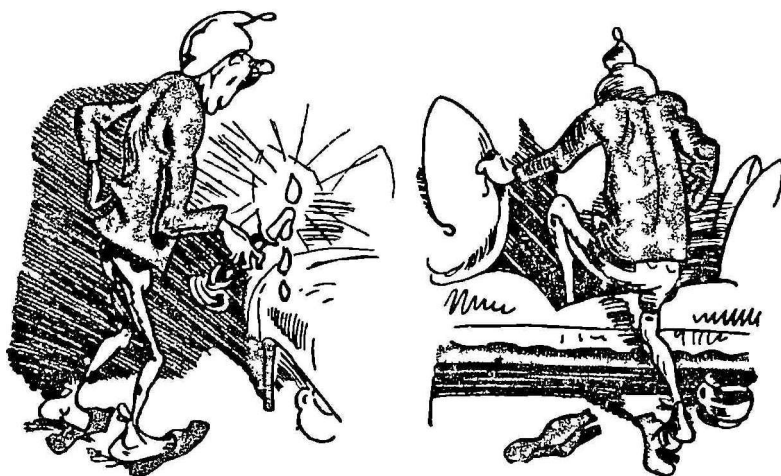
Maks i Moric, dobre volje,
Stresoše ih s drva dolje.

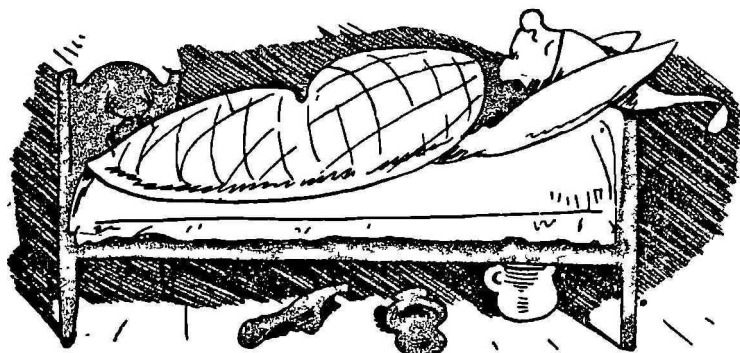
U vrećice od papira
Svaki hrušte on sabira

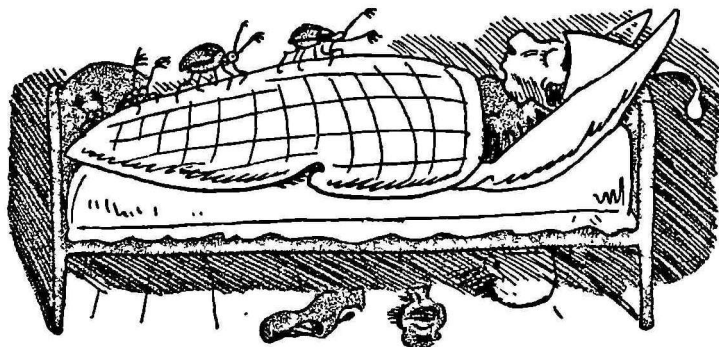
U krevet ih stričev meće,
Tako, da ih spazit' neće!

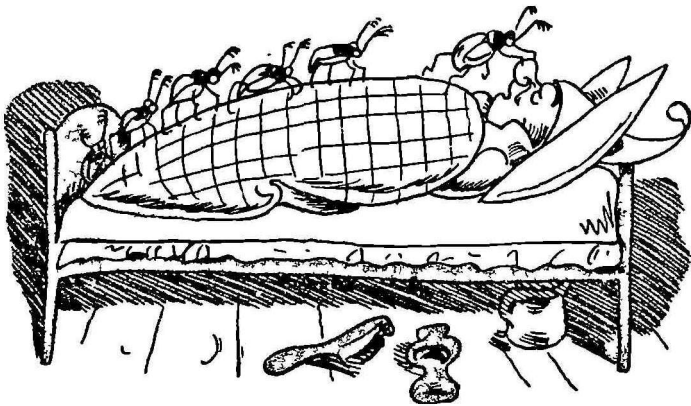
Taman prošlo sati devet,
Kad je lego stric u krevet

Mirno sklopi trudne oči,
I zahrče usred noći

Al hruštevī svi polako
Izašli na krevet lako,

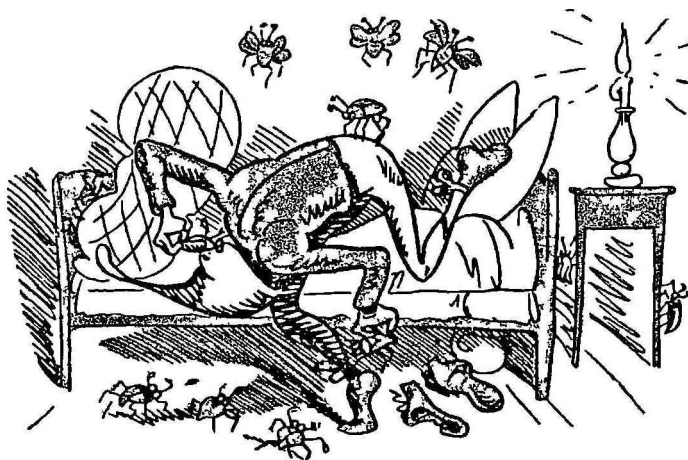
I već jedan nosić strica
Počeo je hrušt da tica.

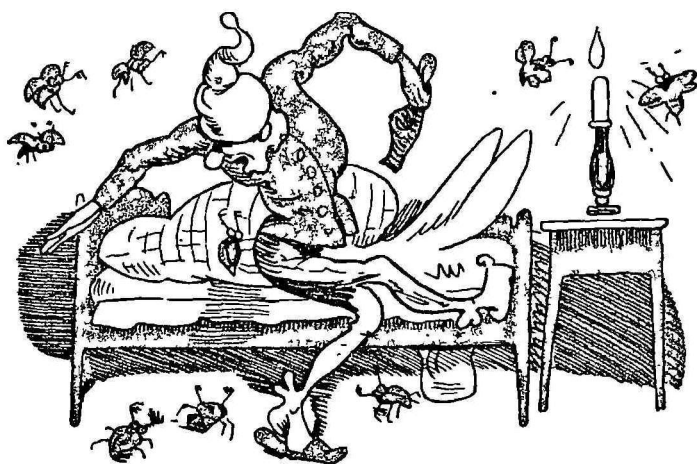
„Ajme, bože, šta je to?“
Vikne stric uplašeno
Mislio je, da je ker,
I pograbi čudnu zvijer.

Iz kreveta hitro skoči,
Da hitrije nije moći

Eto jednog već na vratu,
I baš grebe, ko za platu
Drugi već po nogi plazi,
Dok na ledja treći gazi,

Na sve strane bruji, buči,
Plazi, grebe, puza, trči

A naš striče od nevolje,
Sve ih redom gazi, kolje.

„Sad grebite, laku noć,
„Kušajte mi opet doć!“

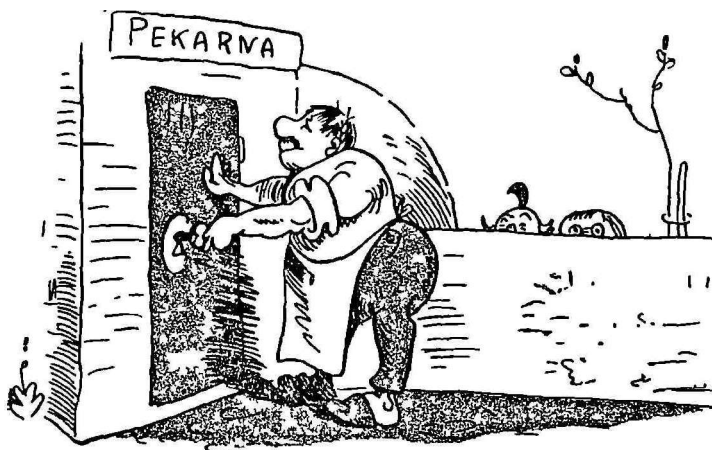
Reče stric i zaspi slatko,
Kada prošlo sve je glatko.

Peta vam je šala tu,
Šesta odmah slijedi nju.

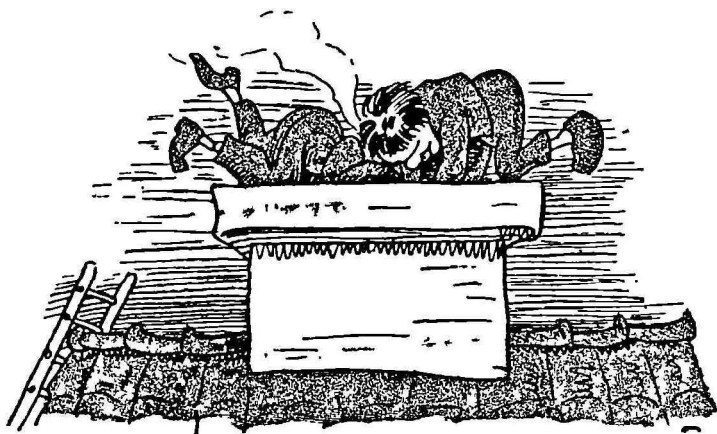

Šesta šala.

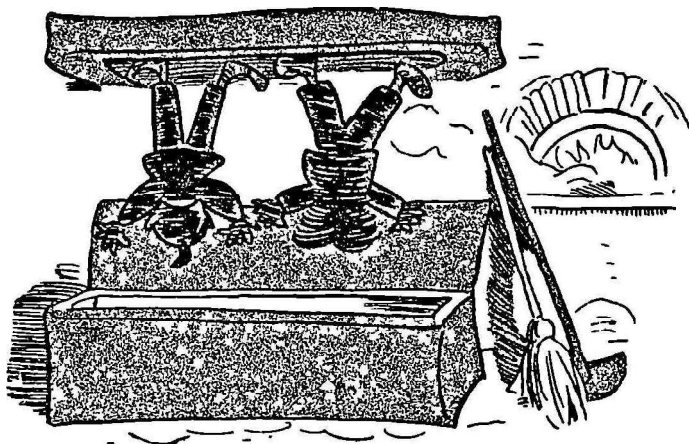
Pred Uskrsom vam je bilo,
Kad se ovo dogodilo.
Tada naime svi pekari,
A još više slastičari,
Slatke peku medenjake,
I kolače svakojake.
Maks i Moric to su znali,
Na lov slatki su se dali,

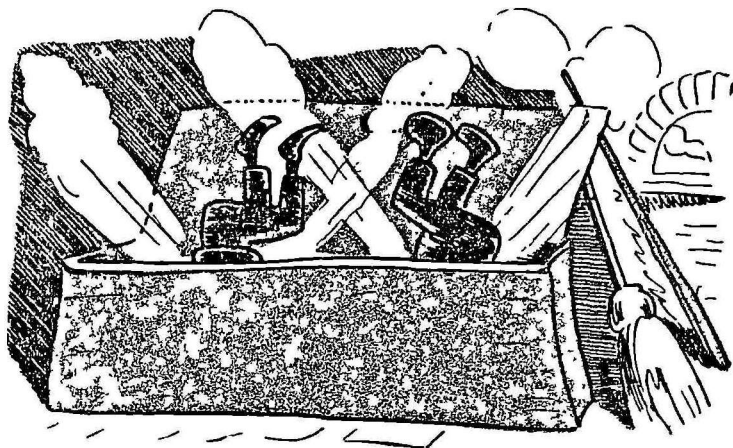
Al je pekar mudar bio
Pekarnu je zatvorio.

Drugo ne će im pomoći,
Već kroz dimnjak nutra doći,

Pah! dolete dva dječaka,
Crni kao vrana kaka

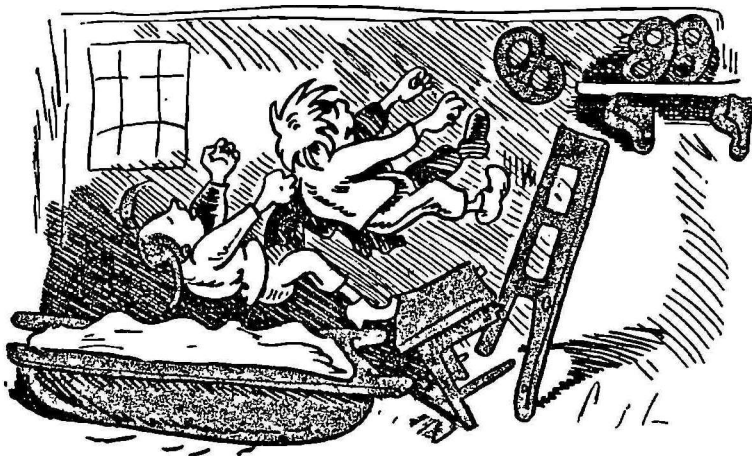
Puf! su pali usred brašna
Buka bila to je strašna.

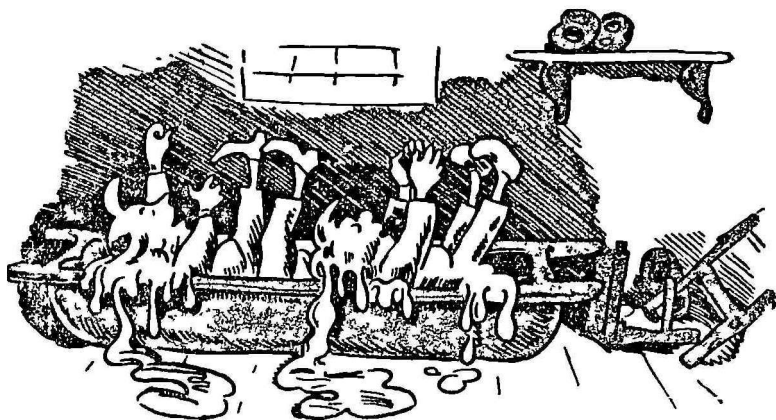
Obojica, eto bijede,
Bili bijeli kao krede

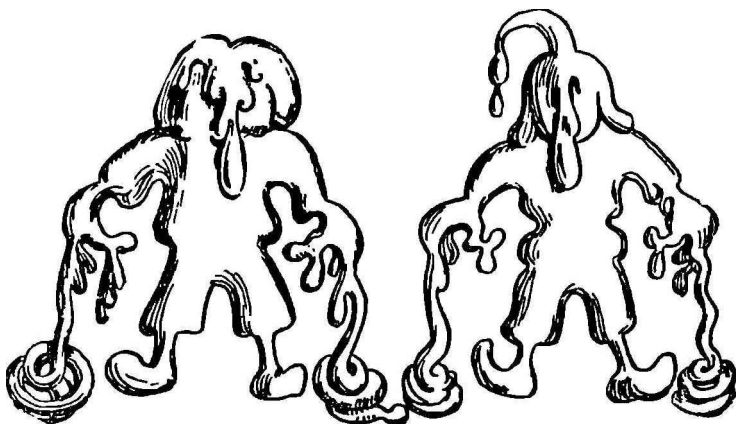
Na polici ova djeca,
Brzo spaze dva pereca.

Krah! — na jednom stolac mjestu

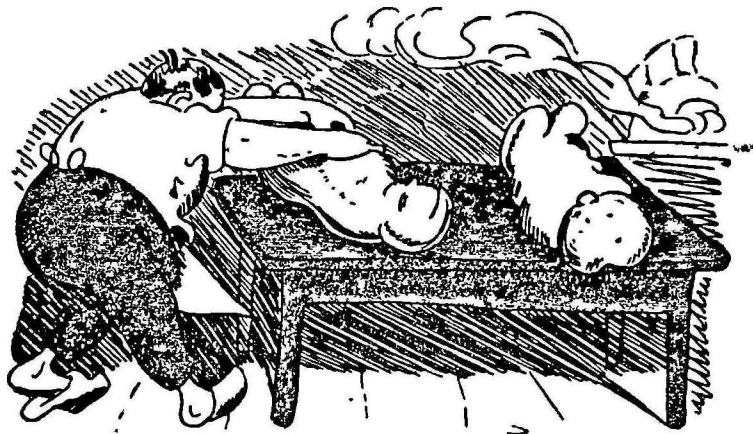
Šljap! — obadva već u tijestu

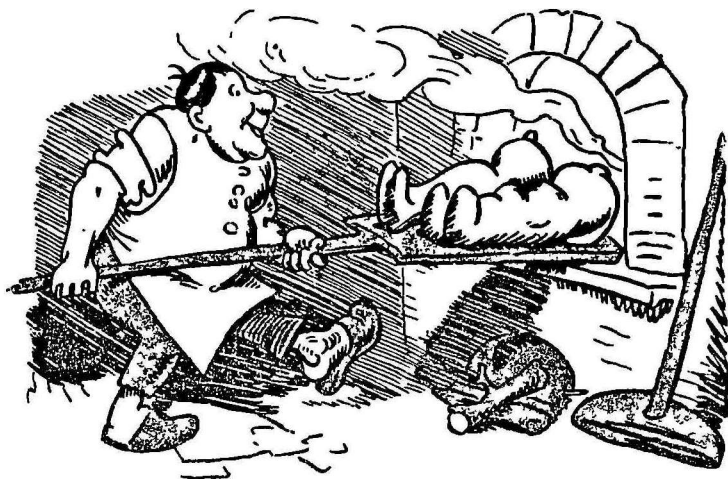
Oblijepljeni tijestom ružno,
Stajali su oni tužno.

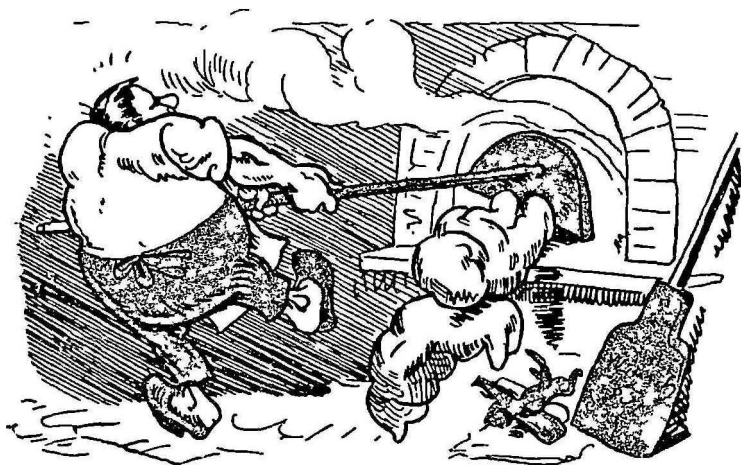
Kad ih pekar spazi tude,
Kako stoje kao lude,

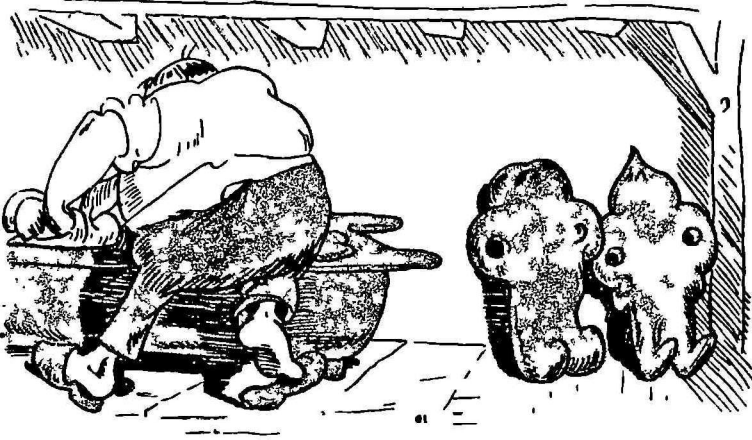
Jedan, dva, tri! — reć ne treba
Već su od njih do dva hljeba,

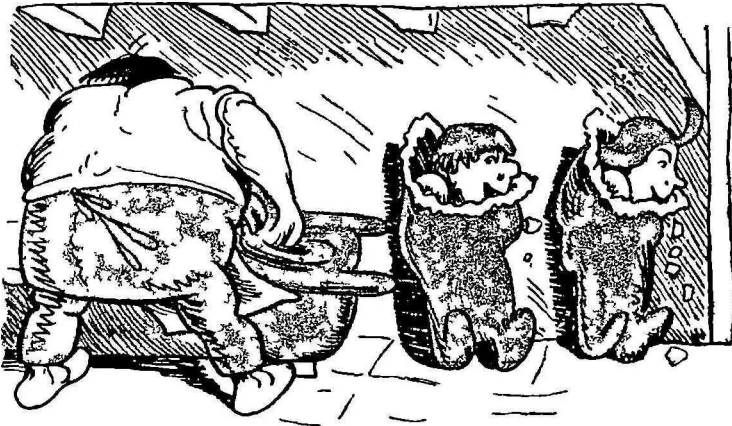
Još je vruća krušna peć,
Peć ih djeo pekar već

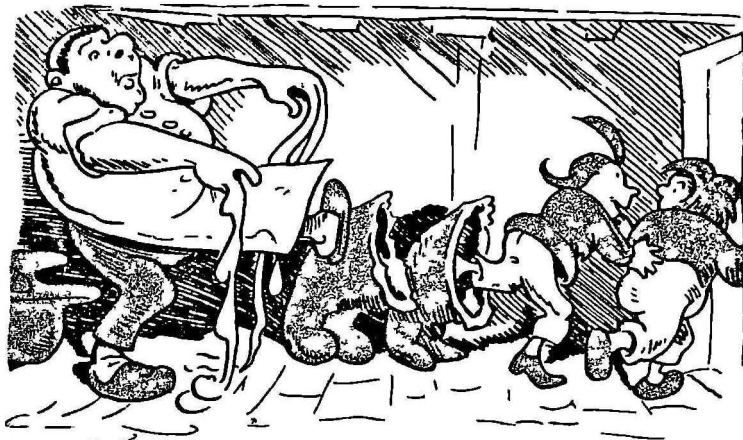
Za tim vadi ih iz peći,
Pečeni su možeš reći!

Da su mrtvi, misli svako,
Al se varaš, nije tako.

Kukuljicu grizli svoju,
To je išlo ko po loju.

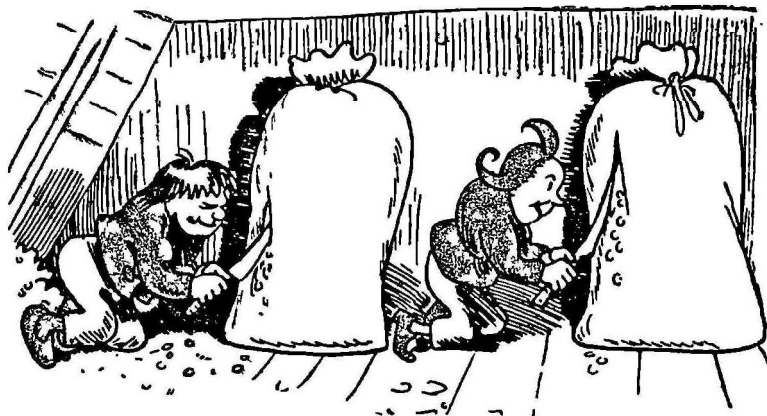
Majstor viče: „Ajme, joj!“
Oni bježe kuda koj.

Šesta šala vam je tu,
Sedma odmah slijedi nju.

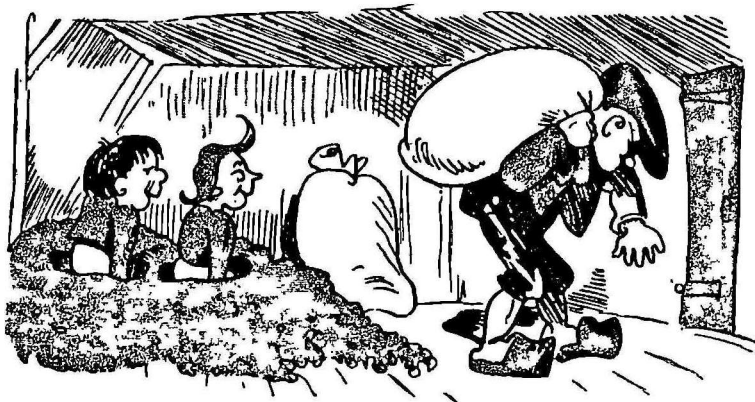

Posljednja šala.

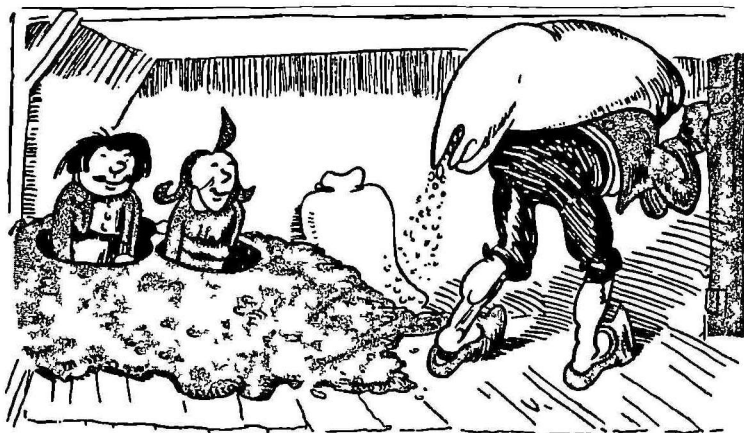
Maks i Moric, djeco jadna,
Sad dolazi Vama zadnja!

Rasparali oni vreću,
Što im bude na nesreću.

Gle, dolazi gazda stari
Vreću svoju da tovari

Ali za dva, do tri hipa,
Iz vreće se žito sipa

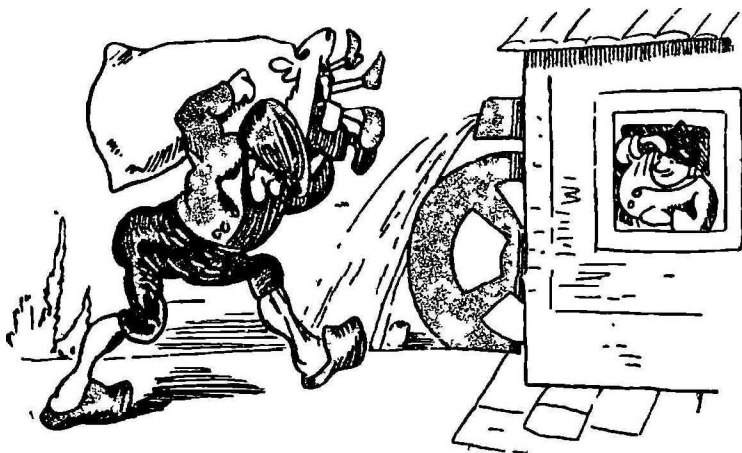
Začudjeno stane, gleda,
Tko to vreći mira neda!

Ha, gle, tamo, nasred žita
Dva magarca su sakrita.

Greb! — u vreću svoju novu,
Gurne gazda djecu ovu.

Cvili Moric, Maksić prosi,
Jer ih gazda u mlin nosi.

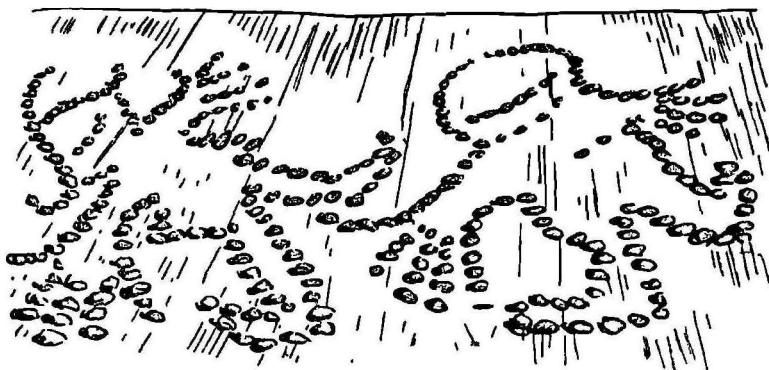
— „Mlinar, gazdo, dobar dan,
Evo posla nosim vam!“

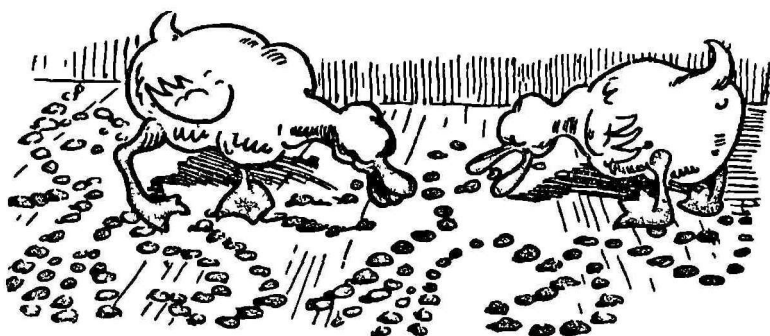
— „Napred samo, u mlin s njima!“
Više mlinar obadvima.

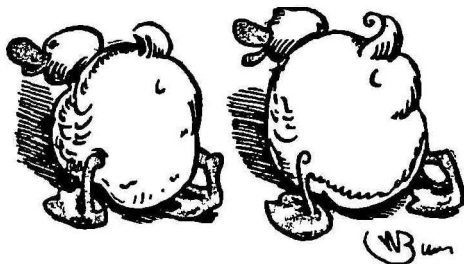
Zagrgoće mlinsko kolo,
Sve se vrti naokolo

Tu ih još se vidjet dade,
Samljevene u komade.

Mlinarove ali patke

Pojele su te ostatke.

Konac.

Kad u selu to se čulo,
Baš je svima odlanulo.
— „To je kazna njima sada!“
Mislila je kuma Nada,
— „Za sve psine kazna to je!“
Majstor Iglič rekao je.
— Nitko sudu ne uteče!“
Učo Spužvić mudro reče.
— „Bog kažnjava, svaki kvar!“
Rekao je i pekar.
— „Eto, čim urodi psina!“
Stričeva je rekla strina.
— „Ah, šta ćemo, bogci mali!“
Reče gazda, ko u šali.
— „Hvala bogu, što zla nesta,
„Ne bilo mu kod nas mjesta!“
Govoraše selo tako,
I disalo od sad lako.

